

به خاطر جنگ و قرض‌های عظیم

امریکا دارد از هم می‌پاشد! هر کس در این کشور بزرگ مسافرت کند این را می‌داند. این شهر بزرگ [نیویورک] در هم فرو ریخته. من از اینکه از تونل‌های زیر رودخانه هدسن و ایست ریور East River عبور کنم می‌ترسم. فرودگاه محلی ما در لاگواردیا بهتر است در زیمبابوه باشد. جامعه مهندسين امریکا اخطار کرده است که خرابی جاده‌ها، پل‌های زنگ‌زده، خطوط راه‌آهن فرسوده در سال برای کشور ۱۲۹ میلیارد خرج برمی‌دارد و فرسودگی زیرساخت‌ها ۹۷ میلیارد دیگر ضرر می‌زند و تأخیر در مسافرت‌ها و رسیدن به مقصد ۲۶ میلیارد دیگر زیان به بار می‌آورد.

من از آن جهت این موضوع رسواکننده را مطرح می‌کنم که کشور بسیار کوچک ۸/۳ میلیونی سوئیس اخیراً تونلی را افتتاح کرد من از آن جهت که عمیق‌ترین و طولانی‌ترین تونل هم برای جاده و هم راه‌آهن زیر بلندترین قله‌های کوه آلپ است.

من در سال ۱۹۹۶ در سوئیس بودم که پروژه این تونل ۱۵۱/۸ کیلومتری آغاز شد و این هفته شاهد مراسم افتتاح آن طریق تلویزیون بودم. پروژه یک سال قبل از موعد و با خرج ۱۰ و یکدهم میلیارد کمتر از بودجه تعیین‌شده به اتمام رسید.

صخره‌هایی پنج برابر اهرام مصر از هم شکافته شد. این تونل مسافرت میان زوریخ و میلان را یک ساعت کاهش می‌دهد. از آن مهم‌تر آلودگی توسط اتومبیل‌ها و کامیون‌های عظیم مسافرت در دره‌های آلپ را کاهش می‌دهد. این تونل ارتباط مستقیم میان ژنرال در شمال و جنوا در کنار مدیترانه برقرار می‌کند. به‌زودی، روزی شبکه راه‌آهن‌های سریع چین (راه ابریشم جدید) به شبکه راه‌آهن آلپ وصل خواهد شد.

در مقایسه با جاده‌های عالی، پل‌ها یا تونل‌های زیرآبی زیبا، دقت ثانیه‌ای قطارها و اتومبیل‌های سوئیس، امریکا شبیه کشورهای جهان سوم می‌ماند - و شاید هم هست. قطارهای سوئیس، فرانسه و آلمان با سرعت ۲۳۰ تا ۳۰۰ کیلومتر در ساعت حرکت می‌کنند و سرویس تمیز، مطمئن و متمنانه ارائه می‌دهند. من اخیراً در فرانسه از منطقه لورن در مرز آلمان قطار مستقیم تا فرودگاه دوگل گرفتم که یک ساعت وقت گرفت - همان مقدار وقتی که بخواهی با تاکسی از شهر نیویورک به فرودگاه کندي بروی.

سیستم شاهراه‌های امریکا در عصر طلایی آیزنهاور ساخته شدند. امروز، زیرساخت‌های امریکا عقب‌افتاده، بدوی و برای کشوری که ادعای "عالی‌ترین کشور روی خاک زمین" می‌کند خجالت‌آور است؛ و اما چرا چنین است؟ به خاطر اینکه آمریکایی‌ها و دولت آن‌ها در واشنگتن جای رسیدگی به مسائل داخلی سیاست‌های امپریالیستی را برگزیده‌اند.

دولت امریکا در حالی که زیرساخت‌ها در داخل از هم فرومی‌پاشد میلیارد‌ها دلار صرف ماجراجویی‌های نظامی در خارج می‌کند. مخارج جنگ افغانستان به یک تریلیون دلار می‌رسد. مخارج جنگ عراق ۲ تریلیون دلار دیگر. واشنگتن جنگ‌های کوچک‌تری در شرق افریقا، یمن، افریقای غربی، پاکستان و خاورمیانه به راه انداخته در حالی که دارد خود را برای جنگ علیه روسیه و چین آماده می‌کند.

حمله به کشورهای ضعیف مسلمان‌نشین ممکن است جذاب و مقام ساز باشد - و این هدف ستون پنجمی‌های نوکان‌ها است؛ اما بازسازی فاضلاب‌ها، سدها، پل‌ها نه تنها جذاب نیست و موجب ارتقا مقام نمی‌شود بلکه میلیارد‌ها دلار نصیب شرکت‌های اسلحه‌سازی نمی‌کند. تاریخ پر از امپراتوری‌هایی است که زیرساخت‌های کشور خود و بهزیستی مردم خود را نادیده گرفته و به دنبال جلال و شکوه کشورگشایی رفتند و همه آن‌ها به زباله‌دان تاریخ سپرده شدند. امریکا دارد به این راه می‌رود و به جنگ و وام اعتیاد پیدا کرده.

ما سالیانه بیش از یک تریلیون دلار خرج نظامی می‌کنیم. این مخارج جنبه دفاعی ندارد بلکه برای هجوم و تعرض به کشورها در سراسر جهان است. البته اما پولی برای تعمیر و بازسازی تونل‌های زیرآبی و فاضلاب‌های نیویورک که در دهه ۱۹۰۰ ساخته شده‌اند یا ساختن پل‌های جدید بسیار ضروری روی رودخانه هد سن و ایست ریور نداریم. چرا؟ چون پول آن صرف بمباران قبائل و عشایر افغانستان، عراق و حمایت از رژیم‌های منفور مانند ازبکستان، اوگاندا، آذربایجان، عربستان سعودی و مصر می‌شود.

سوئیس‌ها حتی یک سنت خرج جنگ‌های احمقانه خارجی نمی‌کنند. به این دلیل است که کشور زیبایی آن‌ها مثل ساعت ساخت سوئیس کار می‌کند.